

**Fiida
Mumma
Niika**

TAMMI

HANNA PÄIVÄRINTA

Hanna Päivärinta

PIDÄ MINUA
VIELÄ

TAMMI

HELSINKI

© HANNA PÄIVÄRINTA JA TAMMI 2022
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
ISBN 978-952-04-3562-2
PAINETTU EU:SSA

Perheelleni.

*”Minä” on vain kätevä nimitys olennolle
jota ei ole olemassa.*

VIRGINIA WOOLF: OMA HUONE
(SUOM. KIRSTI SIMONSUURI)

HUONEESSA SATAVIISI on viileää, melkein kylmä. Ohuet, luonnottoman pitkät käsikarvani nousevat pystyyn. Ne pyytävät palaamaan takaisin ulos alkukesän aurinkoon, mutta sälekaihtimet on vedetty alas ja väännetty tiukasti kiinni. Kukaan ei näe vastaanottohuoneeseen, kuinka sisälläni on juuri käyty. Tutkittu kohtuani tulevan elämän toivossa.

Minua jännittää oudosti joka kerta gynekologin vastaanotolla, vaikka lääkäri on tuttu nainen.

– Kolmenkymmenenkuuden vuoden kohdalla hedelmällisyys romahtaa, gynekologi sanoo.

Hän ei ole minua kovin paljon vanhempi, ehkä viitisen vuotta, enintään kymmenen. Hän on niitä ihmisiä, jotka myötäilevät keskustelua pitkällä voikaalilla, joka loppuu hymähdykseen. Hänen hymähdyksensä on yyhm.

Hetki sitten asetin reiteni levälleen hoitopedin metallisiin jalkatukiin, ja lääkäri ujutti kondomilla päällystetyn valkoisen kepin sisääni, tutki munasarjani ja kehui kohtuani kauniiksi. Vetä sieltä pois pienen metallisen kierukan, mikä ei sattunut ollenkaan. Toisin kuin kuukautiset, jotka tuo tikittävä metallipommi on tehnyt tuskallisen kipeiksi. Makasin

kovalla hoitopöydällä ja katselin yksityisen lääkäri-
aseman kolkkoa huonetta. Jälleen kerran mielessäni
vilahti muisto siitä, kun harrastin ensimmäistä ker-
taa seksiä. Kylmää ja kivuliasta.

Nyt on toisin. Kaikki on valmista sisälläni.

Olemme puhuneet Larin kanssa lapsen yrittämi-
sestä. Hänellä ei ole asian kanssa kiire. Olen muistut-
tanut häntä naisen biologisesta kellosta, joka ei ole
ainoastaan vertauskuva. Se on kiihtyvästi sykähtelevä
valkoinen aalto, joka kasvaa valtavaksi hyökyaalloksi
ja räjähtää epätoivon purkauksena viimeistään, kun
nainen täyttää kolmekymmentäviisi vuotta. Täytin
keväällä kolmekymmentäkolme.

– Jos haluatte saada ainakin kaksi lasta, kannat-
taa aloittaa ensimmäisen yrittäminen mahdollisim-
man pian.

Musta polkkatukka roikkuu piikkisuorana ja ke-
hystää gynekologin kasvoja.

– Joo, me ollaan kyllä puhuttu siitä.

– Yyhm. Yyhm.

– Onko jotain erityistä, mitä pitäisi ottaa huo-
mioon, kun harrastaa seksiä lapsenteko mielessä?

– Seksiä ei tarvitse harrastaa joka päivä. Riittää,
että olette yhdynnässä kolmen päivän välein. Sään-
nöllisesti, hän sanoo, ja mietin, pitäisikö minun kir-
joittaa ohjeita ylös.

– Yrittäkää olla ottamatta suorituspaineita, se
yleensä hankaloittaa prosessia, gynekologi kehottaa
ja suoristaa valkoista takkia, joka on rypistynyt
tuolin ja pepun väliin.

Otan kännykän esiin ja kirjoitan avainsanoja muistioon: *ei stressiä, joka kolmas päivä sänkyyn.*

Lääkäri aloittaa potilaskertomuksen näpyttelyyn ja katoaa hetkeksi omiin maailmoihinsa. Mietin, kuinka monta kertaa viikossa hän harrastaa kumppaninsa kanssa seksiä. Sormuksesta päätellen hän on naimisissa. Onkohan heillä lapsia?

– Muista nostaa lantio ylös seksin jälkeen, hän lisää äkkiä. – Äläkä nouse heti vessaan, vaan laita vaikka tyynyjä pepun alle ja jää siihen lepäämään. Se antaa siittiöille enemmän aikaa löytää perille.

– Okei.

– Yyhm. Ja aloita heti foolihappolisä. Sitä pitää syödä. Jos ei puoleen vuoteen tapahdu mitään, niin sitten palataan asiaan.

Poistun vastaanotolta ujoa innostusta rinnassani. Kuin ensimmäisenä koulupäivänä, kun tietää kävelevänsä kohti jotain tuntematonta ja ihmeellistä. Elämä ei ole pysähtynyttä, vaan alati muuttuvaa aaltojen liikettä.

LÄMMIN TUULI SYÖKSYY hameeni alle, kun astun lääkäriasemalta Keskuskadulle. Hillitsen käsilläni nousevaa helmaa, etteivät pakarani paljastuisi vieraille ohikulkijoille. Kello lähenee viittä, eikä minulla ole kiire minnekään. Ilmassa tuoksuu viikonloppu. Huominen vapaapäivä ja tuleva joogaretriitti kevenävät askeliani entisestään.

”Nyt se on poistettu!” tekstaan Larille.

”Hyvä homma”, hän vastaa.

Kierukan poisto tuntuu hyvältä. Ei enää vierasesinettä valloittamassa kohtuani.

Hormonaalisia vaihtoehtoja en silti ole koskaan huolinut.

Meni vuosia, jolloin en käyttänyt mitään ehkäisyä. Muistan sen kauhuntunteen, kun satunnaisten yhden yön säätöjen aikana kondomi hajosi tai luisakahti sisääni sperman mukana. Välissämme ei ollut muuta suojaa kuin tuo ohut ja epävarma muovikerros, joka oli pettänyt.

Enää minun ei tarvitse pelätä raskautta. Nyt se on jotain, mikä saa tapahtua.

Ajatus lapsesta on jännittävä. Tekisi mieli lähteä vauvanvaateliikkeeseen silittelemään pieniä potku-

housuja, mutta ehkä se tuo huonoa onnea.

Jatkan matkaani kohti Aleksanterinkatua, Ateneumin syvät kaari-ikkunat jäävät taakse, ne ovat kuin tuulahdus Italiaa. Jokin vankkoissa, hiekankeltaisissa kiviseinissä tekee sen.

Keskuskatua reunustavat terassit ovat täynnä äänekkäitä seurueita ja punakoituneita poskipäitä. Yhdessä pöydässä istuu mieskolmikko, jokaisella on puku päällä ja selvästi silmät avoinna uusille mahdollisuuksille. Pitkähiuksisin istuu kasvot suuntaani, ja huomaa miten häntä huvittaa taisteluni hameen kanssa. Tuuli ei ole vielä kukaan hellittänyt. Hymyilen miehelle, kun kävelen häntä kohti ja toivon, että mitään ei tapahtuisi. Että hameeni pysyisi kurissa eikä pukumies nousisi perääni. Niin kaunis kuin hän onkin. Tänään riittää ainoastaan katse, se että minut huomataan.

Kun saavun heidän pöytänsä kohdalle, mies nostaa lasinsa ja alkaa maukua. Muut repeävät nauruun, kunnes kaikki kolme ovat tikahtua tuoppiensa ylle.

Miesten rinki. Nuorempa luulin, etten koskaan pääsisi yhdenkään sellaisen sisään. Ajattelin, että en osannut olla tyttöystävä. En tiennyt, mitä tyttöystävät tekevät poikaystäviensä kanssa. Minulla oli aina paljon hauskeempaa poikien kanssa omissa mielikuvissani kuin todellisuudessa. Oikeasti en saanut sanaa suustani. Enkä saa nytkään, vaikka tunnen katseet, joita en halua enää.

Lopulta pukumies pysyy aloillaan, samoin helmani. Tuuli tyyntyy ja kiitän onniani, että minun ei tarvitse enää etsiä itselleni miestä.

LARI TULEE VASTAAN eteiseen ja ojennan hänelle joogamattoni. Retriitti oli yllättävän raskas, haluan suoraan nukkumaan. Ujutan lenkkarit pois jaloistani astumalla vuorotellen kantatuen lättänäksi, vaikka tiedän, että se pilaa kengät. Keittiö kiiltää kummallisesti, ja ruokapöydän keskellä on tuuhea kimppu pioneja, seassa sopivasti vihreää ja punertavia vahakukkia. Lempiasetelmani. Sotkuiset Hesari-pinot on siivottu pois. Toivottavasti kulttuurisivut ovat tallessa, ajattelen samalla, kun Lari haluaa auttaa minua reppunikin kanssa. Hän näyttää hermostuneelta. Ehkä hänellä oli ikävä.

– Miten meni?

– Hyvin. Saitko mun viestin Lillin lapsesta? kysyn ja haluaisin jo päästä kertomaan joogareitillä sattuneesta sairauskohtauksesta.

– Sain, mutta voidaanko puhua siitä myöhemmin? Lari ehdottaa ja auttaa riisumaan takin yltäni, mutta en saa mielestäni lapsen velttoa kehoa.

Joogaopettajan Lillin nelivuotias lapsi oli ollut mukana kolme päivää kestäneellä reitillä. Lapsi sai viimeisenä aamuna kuumekouristuksen ja pyörtyi kasvot kalpeina vanhan talon lautalattialle. Lilli

ravisteli lastaan ja yritti saada häntä hereille. Kun mitään ei tapahtunut, Lilli soitti hätäkeskukseen ja selitti rauhallisesti tilanteen, veti samalla takin päälensä ja oli hetkessä autossa, ajamassa ambulanssia vastaan, tyllipukuinen eloton lapsi takapenkillä. Muut retriittiläiset säntäilivät ympäri huonetta ja yrittivät ymmärtää, mitä oli tapahtunut. Selviääkö lapsi? Joku ohjasi hysteerisimmät ulos ovesta, jotta äiti saisi tilaa kulkea ja ajatella. Seurasin tilannetta nojatuolilta, huoneen perältä. En osannut tehdä mitään. Ihmettelin ainoastaan Lillin ripeyttä ja päättäväisyyttä. Hän ei kertaakaan korottanut ääntään, ei itkenyt, ei lamaantunut. Ihailin hänen loogisesti etenevää hahmoaan.

Lari polvistuu eteisen matolle ja avaa sormusrasian. Sen sisällä kimaltelevat kauniit pienet siniset kivet tiukasti toisissaan kiinni.

– Lotta, mä rakastan sua.

– Mäkin rakastan sua.

– Saanko mä kerrankin puhua hetken rauhassa?

Lari kysyy ja sulkee rasian.

Miksi sen piti näin yllättäen oviaukossa kosia? ehdin ajatella, kunnes maltan mieleni.

– Tietenkin saat. Ainahan sä saat, mä vaan...

– Lotta!

– Sori.

– Olin sanomassa, Lari vetää syvään henkeä ja laskee katseensa alas, huokaisee kovaäänisesti.

Kuulen, että siinä on ärtymystä seassa. Olemme joskus yrittäneet tehdä astangajoogaharjoitusta

yhdessä, mutta tuo samainen huokailu aurinkoter-
vehdysten aikana on häirinnyt keskittymistäni.

Lari avaa samettisen rasian uudestaan ja katsoo
ylös, katsoo kohti.

– Lotta, mä rakastan sua. Ja sun hassuja juttuja,
sun tapaa olla maailmassa. Kuin utelias lapsi kau-
niin aikuisen naisen sisällä. Mä haluan vanheta sun
kanssa. Tuletko mun vaimoksi?

Lämmin aalto vyöryy lävitseni, nostaa ihon värei-
leviksi nupuiksi. Vielä kaksi vuotta sitten olin luo-
pua toivosta, että kukaan koskaan ehdottaisi minulle
avioliittoa tai että tapaisin miehen, jolle vilpittömästi
tahtoisin vastata kyllä.

Laskujeni mukaan olen ihastunut tai rakastunut
satakaksikymmentäviisi kertaa, heistä neljä halusi si-
toutua. Kolme muutti sittemmin mielensä ja yhden
jouduin hyvästelemään, sillä hän asui Pariisissa ja sai
yllättäviä raivokohtauksia. Lopputulos: jatkoin rukoi-
lua, notkuin baareissa, tanssin pikkutunneille asti,
olin joka toinen viikko flunssassa univajeen takia.

Sitten julkaistiin sovellus nimeltä Tinder.

Kymmenien epäonnistuneiden tai muuten vain haa-
leiden yritysten jälkeen lupaan itselleni vielä yhden
 treffit, sitten helvettiin koko kurja sovellus.

Ja niin puhelimeen tulee viesti.

Viiden minsan päästä siellä, kuparinvärinen auto!

Kuka mies puhuu metalliväreistä? Kiinnostuk-
seni venyttelee jalkojaan. Ehkä hän on se oikea?
Hah, tuskinpa vain! Kuinka monta kertaa olenkaan

rakastunut ajatukseen miehestä, jota ei ole edes olemassa? Mitä jos vastassa onkin taas joku hullu?

Astun ulos pienestä valoisasta yksiöstäni Pohjoiskaarelle. Kainaloihin nousee hiki, pakko naksutella hetki sormia.

Tummahiuksinen mies seisoo kadulla. Äh, jotenkin kulahtaneen näköinen.

– Ootsä Lari?

– En. Kiitos, kun kysyit.

En ehdi jäädä ihmettelemään miehen vastausta, kun näen Lauttasaarentieltä kääntyvän kuparinvärisen auton.

– Sä oot varmaan Lotta? rouhea ääni kysyy avonaisesta ikkunasta.

– Ja sä varmaan Lari?

– Joo, tuu kyytiin.

Avaan oven ja istun miehen viereen. Hänellä on kulmikkaat kasvot ja hänen olemuksessaan on jotain tuttua. Ajamme kohti Pyrkän kenttää. Tekisimme yhdessä juoksutreenin, kuten oli sovittu. Tuntuu hyvältä päästä liikkumaan. Kunpa hän ei olisi kovin kömpelö.

– Mitä kuuluu? Lari avaa viimein pelin.

– Ihan hyvää kiitos, vähän väsyttää.

– Olitko eilen jossain?

– En, mulla oli vaan tosi kipeä vatsa, niin en saanut unta. Mulla on siis just menkat, ei mitään sen vakavampaa.

– Okei...

Kuulen miehen äänessä alkavaa naurua.

Nyt tuo sama ääni pyytää minua vaimokseen.

Kun viimein saan kyynelittäni seasta vastattua myöntävästi Larin kosintaan, hän pujottaa viileältä tuntuvan sormuksen nimettömääni. Se on hieman liian iso, juuri sopiva muistutus siitä, ettei yksikään ihminen istu täydellisesti toiseen, vaikka niin meille usein uskotellaankin.

PAKKO PYSYÄ VARJON alla, vaikka nousin juuri vedestä. Keskipäivän aurinko polttaa muuten ihon. Lari levittää kookoksentuoksuista aurinkorasvaa selkääni. Hänen vahvat kätensä saavat liekin syttymään sisälläni. Meksikon lämpö tekee ihmeitä.

Kehoni pulppuaa energiaa, vaikka en ole nukkunut kunnon yöunia muutamaan päivään. Aivan kuin valtava valon määrä siirtyisi suoraan käyttööni, poistaisi kaikki varjot sisältäni. Olen rohkeampi kuin muistinkaan.

Iltaisin uskallan ratsastaa Larin päällä pienessä bungalowissamme, tartun hänen kaluunsa ja käsken sen sisääni. Larin huokaukset syvenevät, ja saan niistä voimaa. Hän selvästi nauttii aktiivisesta roolistani. Lari kysyy, mitä haluan, ja minä osaan vastata. Olen märkä ja annan kaikkien asentojen tapahtua. Oman kehoni koskettelu tuntuu ihmeellisen luontevalta, aivan kuin sen tekisi joku muu. Kerrankin tulemme yhtä aikaa.

Odotan, että Lari nukahtaa, ja kiedon ylleni torikojusta ostamani kimmonon. Pakkaan joogavarusteet kangaskassiin aamua varten ja jätän sen kirjoituspöydälle odottamaan. Työpöydän lamppu väreilee varjostimen sisällä ja heittää tummia renkaita seinil-

le, pieni sisilisko livahtaa ylimmän renkaan läpi näkymättömiin.

Rakastan päiväntasaajan yötä, sen ääniä. Merta, jonka pulssi on laskenut. Pöydän päällä on peili, josta katsovat takaisin kevyesti päivettyneet kasvot. Tunnen itseni pitkästä ajasta kauniiksi.

Miksi en voi olla kotona näin vapautunut? Omasa sängyssä usko viehätysvoimaani murenee, ja samalla katoaa nautinto. Joudun jännittämään kehoni äärimmilleen saadakseni orgasmin.

Toisinaan mietin, suhtautuisinko seksiin lempeämmin, jos ensimmäinen kertani ei olisi ollut niin kivulias. Jos olisin odottanut.

Valkoisen paritalon pihalla kasvaa ryppyinen omenapuu.

Jätämme poikaystävän kanssa polkupyörät seisomaan röpelöistä kiviseinää vasten. Lintsaamme viimeiset tunnit, jotta ehdimme Riskutielle ennen kuin poikaystävän vanhemmat pääsevät töistä.

Ikkunalaudalla on jalkapallopokaaleja korkeusjärjestyksessä. Suutelemme kapealla sängyllä, kunnes on pakko hetkeksi lopettaa. Huulia polttee ja tarvitsen kipeästi jotain juotavaa.

Poikaystävällä on iloiset silmät ja pehmeä paksu tukka, joka tuoksuu Pantene Pro-V -shampoolle. Hän on kuusitoista, minua melkein kaksi vuotta vanhempi, ja kun hän palaa keittiöstä kokislasit mukanaan, hän kuiskaa haluavansa mennä tänään loppuun asti. En halua menettää neitsyyttäni vielä

kenellekään, mutta en myöskään halua tuottaa poikaystävälle pettymystä.

– Oon oottanu tätä niin kauan, hän sanoo, vaikka olemme olleet yhdessä vasta muutaman viikon.

En vastaa mitään. Jatkan suutelemista, sillä se tuntuu hyvältä.

Poikaystävä alkaa kiireesti avata housujeni nappeja. Kaivaa sitten taskustaan kondomin, repii muovikääreeseen auki ja räveltää suojan paikoilleen.

Kohta makaan alasti ja poikaystävä kuljettaa sormiaan kasvoillani, ne tuoksuvat samalta kuin omani vesi-ilmapalloja täytettäessä ennen suurta iloista sotaa. Pikkuhiljaa sormet siirtyvät vatsalleni ja sieltä aina vain alemmas. Haluaisin nousta ja lähteä uimarannalle nauttimaan viimeisistä kesäpäivistä. Mutta makaan vain paikallani ja tunnen kipeän vihlaisun, kun poikaystävä työntyy sisääni.

Poikaystävä näyttää totiselta liikkeessään päälläni. Samalta kuin tehdessään vaikeaa matikantehtävää. Suljen silmät ja toivon, että tämä päättyy pian. En osaa sanoa enkä kysyä mitään. Poikaystävän hengitys kiihtyy sykkivän lantion mukana. Minuun tekee edelleen kipeää, ja päässäni soivat äidin ohjeet siitä, kuinka seksiä pitäisi odottaa täysi-ikäiseksi asti.

Poikaystävä jännittyy äkisti ja päästää pinnistel-
len pienen huudon. Se näyttää hurjemmalta kuin kuulostaa. Tulen kovin surulliseksi ja haluan lähteä kotiin.

Sattuu, kun istun valkoisen polkupyöräni satulaan. Päätän, etten kerro äidille enkä anna enää ke-

nenkään laittaa penistään sisälleni. Poikaystävä etsii parin viikon päästä uuden tyttöystävän, jolla ei ole samanlaisia sääntöjä.

Aamulla herään meren kohinaan. Bungalowimme palmunlehdistä tehty katto läpäisee kaikki ympäröivät äänet. Teen välttämättömät aamutoimet niin hiljaa kuin pystyn ja jätän Larille käsin kirjoitetun viestin. Aurinko nousee vauhdilla, kun poljen saaren ainoalle joogasalille. Korkeat aallot pirskahtavat merivettä ympäriinsä, aivan kuin sataisi metrin korkeudelta.

Salissa on ainoastaan yksi seinä ja avoin näkymä merelle. Miesohjaaja istuu tilan etuosassa, vaalea tukka poninhännällä. Ruskettuneen ihon suojana on ohut, saumoista rispaantunut hihatton paita, edessä haalistunut logo. Varmaan jonkin surffimerkin.

Hänen äänensä on aikaisesta aamusta käheä. Silti sanat tulevat ulos rytmissä, jonka mukana on helppo liikkua. Ensimmäisessä alaspäin katsovassa koirassa näen jalkojeni välistä miehen lähestyvät askeleet. Hänen laihat pohkeensa ovat tuuhean ihokarvoituksen peitossa. Mies tarttuu napakasti lantiostani ja vetää sitä taaksepäin. Paino kevenee käsistäni, mutta jalat alkavat hiljalleen täristä. Pakarani hipaisevat miehen vatsaa ennen kuin hän päästää irti ja siirtyy viereisen maton luokse.

– Breathe in, mies sanoo ja venyttää viimeistä vokaalia, jonka aikana on tarkoitus ponnistaa jalat ilmaan ja laskea ne käsien viereen.

Tunnilla on ohjaajan lisäksi pelkkiä naisia. Kaikki seuraavat miehen hiljalleen kirkastuvaa ääntä, jolla hän ohjeistaa meitä etenemään harjoituksessa. Hän luettelee asanoiden nimiä sanskritiksi, ja minun on vaikea saada niistä selvää. Liikun aavistuksen muita jäljessä.

Virabhadrasana II -asennossa tunnen lentomatkan kireytenä lonkissani ja edellisen yön jomotuksena alapäässäni. Kohdistan katseeni salin etuosaan, mutta huomaan, miten mies lähtee taas kulkemaan äänettömin askelin luokseni. Hänen tuoksussaan on jotain makeaa ja puhdasta hikeä. Hän hengittää kohisevaa kurkunpäähengitystä. Uloshengitys on pitkä ja lämmin, se osuu vasempaan poskeeni. Mies asettaa kämmenensä käsivarsieni alle ja nostaa niitä kevyesti, samalla hän ohjaa omalla jalallaan vasenta jalkaterääni auki, varpaita lähemmäs maton takareunaa. Tunnen, miten lantio ottaa kiinni ja polvessa vihlaisee ikävästi.

Kiljahdan.

– Sorry, sorry, did I make you pain? hän kysyy.

– Just a little, vastaan ja poistun välittömästi asennosta.

Hän ei koske minuun kertaakaan koko loppu-tunnin aikana. Huikkaa ainoastaan ”Lot of love to your day”, kun rullaan kuluneen lainamaton takaisin kapealle hyllylle.

Polveen sattuu, kun poljen takaisin bungalowille. En pysty enää keskittymään ympärilläni avautuvaan maisemaan. Haluan suorinta tietä takaisin Larin kailoon.

Hän on vielä unessa, kun palaan. Huulet hieman törröllään, poski painautuneena tyynyä vasten. Mietin, miten kovasti haluan kantaa hänen lastaan. Liivahdan yhteisen peittomme alle ja kiedon itseni tiukasti hänen ympärilleen.

Vietämme seuraavat yhdeksän päivää omassa lomakuplassamme. Mikään muu ei enää kiinnosta minua kuin tuo kiharatukkainen lempeä mies, joka sukeltaa syvemmälle kuin kukaan koskaan.

iten tulla äidiksi ja säilyttää silti erillisyytensä, oma vapautensa? Tätä kolmikymppinen Lotta pohtii taukoamatta. Takana on räiskyvä nuoruus, vierellä vihdoinkin rakastava mies, mutta mitä pidemmälle Lotan raskaus ja ensimmäinen vauvuus etenevät, sitä vieraammilta mielikuvat seesteisestä perhe-elämästä tuntuvat. Voiko oma mieli järkkyy näin suuren onnen keskellä? Miksi äitiys saa jotkut hehkumaan ja toiset eksymään?

Pidä minua vielä on kirkkaasti välkehtivä romaani naiseudesta, äidiksi kasvamisesta ja rakkaudesta, ikuisesti eri suuntiin repivästä vapauden ja turvan kaipuusta. Kauniin paljaana se näyttää, kuinka elämänmuutos haastaa minuuden rajat.

9 789520 435622

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3562-2